

TISKOVÁ ZPRÁVA

Výstava: KVĚTA MONHARTOVÁ - HRA O ČTVERCE

Galerie Jiřího Trnky 23. května – 24. června 2018

V prostředí ultrakonzervativní Plzně neměla autorka snadnou pozici. Po nadějném rozletu na sklonku 60. let, kdy s přáteli zakládá skupinu Den 69, se v normalizačním období 70. a 80. let její tvorba (tak jako mnoha jiných) ocitá na okraji oficiálního uměleckého dění a vystavuje jen sporadicky, např. s přítelkyní sochařkou Mirkou Novou v kulturním domě Luna v Plzni v roce 1976. Podařila se jí ještě samostatná výstava v legendárním "Makráči" - Ústavu makromolekulární chemie ČSAV v Praze v roce 1981, naplno se může realizovat ale až po roce 1989, kdy se stává členkou skupiny P 89, založené známou trojicí plzeňských malířů K. Frauknecht, M. Tázler a J. Patera. Stává se kmenovou autorkou Galerie města Plzně, vystavuje v Česku i v zahraničí, její díla jsou zařazována do veřejných sbírek. Soustředěně pracuje na velkých cyklech obrazů a kreseb, vycházejí jí katalogy a básnické sbírky. Do jejích obrazů a kreseb vstupují nejen lidé ale i zvířata a věci, nastává neukončený proces antropomorfizace či humanizace – jak ukazuje její obsáhlý cyklus Humanizace sídliště (stejnomená výstava v Galerii Jiřího Trnky v Plzni v roce 2002 a ÚMCH v Praze v roce 2003), ve kterém zpracovala svoji zkušenost obyvatelky panelového sídliště. Oživené předměty její "panelstory" – lavičky, prolézačky a pod. mají svoji dobu i v básních, např. v pásmu Židle, které vyšlo v roce 2003 jako přípoha Plzeňského literárního života / Plže /. Pro oba projevy – malířský i básnický – je charakteristické hyperbolické zacházení s výrazovými prostředky, smysl pro absurditu a specifický humor, ale zároveň se uplatňuje i hlubší, filozofující vhléd do každodenní banality, dotýkají se tragikomické podstaty lidských osudů. To platí i o autorčiných solitérních dílech starších i novějších, např. Pokora (1993), Mužné rozpomínání (1998) nebo Život za branou (2001).

Poslední obrazy a kresby Květy Monhartové se vyznačují kresebnou uvolněností a vystupňovanou barevností. Kreslí a maluje na staré rolety nebo menší čtvercové formáty, které skládá do šachovnicových polí - z diptychů se stávají kvadriptychy. Obrací se do minulosti, zajímají ji antické tragedie (Caligula), shakespearovská dramata (Romeo a Julie), svět divadla – balet, opera, činohra i nové divadelní formy, zejména ty, které překračují tradiční žánry. Také ona ve svých polyptyších nerespektuje tradiční stylovou jednotu a v duchu postmoderní svobody přechází od realistické kresby k zobecňujícímu symbolu a znaku, porušuje měřítko reálné perspektivy, celek nahrazuje zvětšeným detailem atd. Používá prudké kontrasty komplementárních barev, stékání barvy, lineární kresbu kombinuje s plošným barevným členěním. Názvy polyptychů odkazují ke konkrétním divadelním kusům – Krvavá svatba (2017) k baletu na motivy hry F. G. Lorcy, Spartakus (2016) k hudbě A. Chačaturjana, Úklady a láska k dramatu F. Schillera a další. Divadlo je pro ni jen prvotní inspirací, neilustruje, hledá adekvátní výrazové prostředky k vyjádření silného obsahu. Opakovaně jí bylo umožněno prezentovat tyto obrazy v divadelním prostředí Nového divadla J. K. Tyla v Plzni. To, že se autorka představila i v Museu Kampa v Praze v roce svého životního jubilea, je zaslouženou satisfakcí jejího dosavadního uměleckého usilování.

Václav Malina, kurátor

KOMENTOVANÁ PROHLÍDKA VÝSTAVY S AUTORKOU: 6. ČERVNA 2018 V 16.30 hod.